

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΑΠΟΚΛΙΣΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΕ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DIVERGENT
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Απόκλιση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joel Tippie
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Veronica Roth, 2011
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
© Εικόνες εξωφύλλου: Rhythm & Hues Design
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1061-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1062-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΑΠΟΚΑΛΙΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

*Στη μητέρα μου,
που μου χάρισε τη στιγμή κατά την οποία
η Μπίατρις συνειδητοποιεί πόσο δυνατή είναι η μητέρα της
και αναρωτιέται πώς δεν το είχε καταλάβει τόσο καιρό...*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ στο σπίτι μου. Βρίσκεται πίσω από ένα συρόμενο ταμπλό στον διάδρομο του επάνω ορόφου. Η φατρία μας μου επιτρέπει να στέκομαι μπροστά του τη δεύτερη μέρα κάθε τριμήνου, τη μέρα που η μητέρα μου κόβει τα μαλλιά μου.

Κάθομαι στο σκαμνί και η μητέρα μου στέκεται πίσω μου με το ψαλίδι και με κουρεύει. Οι τούφες πέφτουν στο πάτωμα σχηματίζοντας ένα μουντό, ξανθό κύκλο.

Όταν τελειώνει, διώχνει τα μαλλιά μου από το πρόσωπό μου και τα στρίβει σε κότσο. Παρατηρώ πόσο ήρεμη δείχνει και πόσο συγκεντρωμένη είναι. Έχει εξασκηθεί καλά στην τέχνη τού να απορροφάται από κάτι. Δεν μπορώ να πω το ίδιο και για μένα.

Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στο είδωλό μου, όταν δε με προσέχει – όχι από ματαιοδοξία, από περιέργεια. Πολλά μπορεί να συμβούν στην εμφάνιση ενός ατόμου μέσα σε τρεις μήνες. Στο είδωλό μου βλέπω ένα μακρόστενο πρόσωπο, ορθάνοιχτα στρογγυλά μάτια και μια μακριά, λεπτή μύτη – μοιάζω ακόμα με κοριτσάκι, αν και κάποια στιγμή τους τελευταίους μήνες έκλεισα τα δεκάξι. Οι άλλες φατρίες γιορτάζουν τα γενέθλια, εμείς όμως όχι. Αυτό θα ήταν εγωκεντρικό.

«Εκεί», λέει, όταν στερεώνει τον κότσο. Τα μάτια της συλλαμβάνουν τα δικά μου στον καθρέφτη. Είναι πολύ αργά για να τραβήξω το βλέμμα μου, αλλά, αντί να με κατσαδιάσει, χαμογελά στα είδωλά μας. Συνοφρυνόμαι λίγο. Γιατί δε με επιπλήττει που κοίταξα τον εαυτό μου;

«Σήμερα είναι η μέρα λοιπόν», λέει.

«Ναι», απαντώ.

«Έχεις άγχος;»

Συγκεντρώνομαι στα μάτια μου για μια στιγμή. Σήμερα είναι η μέρα του τεστ κλίσης, το οποίο θα μου δείξει σε ποια φατρία από τις πέντε ανήκω. Και αύριο, στην Τελετή Επιλογής, θα επιλέξω μια φατρία: θα επιλέξω την υπόλοιπη ζωή μου· θα επιλέξω αν θα μείνω με την οικογένειά μου ή αν θα την εγκαταλείψω.

«Όχι», απαντώ. «Δεν είναι ανάγκη τα τεστ να αλλάξουν τις επιλογές μας».

«Σωστά». Χαμογελά. «Πάμε να πάρουμε πρωινό».

«Ευχαριστώ... που μου έκοψες τα μαλλιά».

Φιλά το μάγουλό μου και γλιστρά το ταμπλό μπροστά στον καθρέφτη. Νομίζω ότι η μητέρα μου θα μπορούσε να είναι όμορφη, σε έναν διαφορετικό κόσμο. Το σώμα της είναι λεπτό κάτω από την γκριζα ρόμπα. Έχει έντονα ζυγωματικά, μακριές βλεφαρίδες και, όταν αφήνει τα μαλλιά της λυτά τη νύχτα, κρέμονται κυματιστά στους ώμους της. Αλλά στη φατρία των Ανιδιοτελών πρέπει να κρύβει αυτή την ομορφιά.

Πηγαίνουμε μαζί στην κουζίνα. Αυτά τα πρωινά –όταν ο αδελφός μου ετοιμάζει πρωινό, το χέρι του πατέρα μου ακουμπά ανεπαίσθητα τα μαλλιά μου, καθώς διαβάζει εφημερίδα, και η μητέρα μου σιγοτραγουδά, καθώς σηκώνει το τραπέζι–, αυτά τα πρωινά είναι που νιώθω περισσότερο ένοχη που θέλω να τους αφήσω.

+ + +

Το λεωφορείο βρομάει καυσάεριο. Κάθε φορά που περνάει πάνω από ένα κομμάτι ανώμαλου οδοστρώματος, με τινάζει δεξιά κι αριστερά, παρόλο που κρατάω σφιχτά το κάθισμα για να παραμείνω σταθερή.

Ο μεγαλύτερος αδελφός μου, ο Κέιλεμπ, στέκεται στον διάδρομο και κρατιέται από μια χειρολαβή, που βρίσκεται πάνω από το κεφάλι του, για να παραμείνει σταθερός. Δε μοιάζουμε. Εκείνος έχει τα σκούρα μαλλιά και τη γαμψή μύτη του πατέ-

ρα μου και τα πράσινα μάτια και τα λακκάκια της μητέρας μου. Όταν ήταν πιο μικρός, αυτή η συλλογή χαρακτηριστικών έμοιαζε παράξενη, τώρα όμως του ταιριάζει. Αν δεν ήταν Ανιδιοτελής, είμαι σίγουρη ότι τα κορίτσια στο σχολείο θα τον κοιτούσαν.

Επίσης, κληρονόμησε το ταλέντο της μητέρας μου στην αυταπάρηση. Έδωσε, χωρίς δεύτερη σκέψη, τη θέση του σε έναν μουτρωμένο Ειλικρινή στο λεωφορείο.

Ο Ειλικρινής φοράει μαύρο κοστούμι με λευκή γραβάτα – η χαρακτηριστική στολή των Ειλικρινών. Η φατρία τους εκτιμά την ειλικρίνεια και αντιλαμβάνονται την αλήθεια ως κάτι μαύρο και άσπρο, γι' αυτό είναι ντυμένοι στα μαυρόασπρα.

Τα κενά ανάμεσα στα κτίρια στενεύουν και οι δρόμοι είναι πιο ομαλοί καθώς πλησιάζουμε στην καρδιά της πόλης. Το κτίριο που κάποτε ονομαζόταν Πύργος Σίαρς –εμείς το αποκαλούμε Πυρήνα– αναδύεται μέσα από την ομίχλη· ένας μαύρος κίονας στον ορίζοντα. Το λεωφορείο περνά κάτω από τις ανυψωμένες σιδηροδρομικές γραμμές. Δεν έχω μπει ποτέ σε τρένο, αν και πηγαινοέρχονται ασταμάτητα, και υπάρχουν σιδηροδρομικές γραμμές παντού. Μόνο οι Ατρόμητοι ανεβαίνουν σε αυτά.

Πριν από πέντε χρόνια, εθελοντές εργάτες από τη φατρία των Ανιδιοτελών επίστρωσαν εκ νέου κάποιους δρόμους. Ξεκίνησαν από το κέντρο της πόλης και συνέχισαν προς τα έξω, μέχρι που τους τελείωσαν τα υλικά. Οι δρόμοι στο μέρος όπου ζω είναι ακόμα ραγισμένοι, γεμάτοι μπαλώματα και δεν είναι ασφαλείς για οδήγηση. Ούτως ή άλλως, όμως, δεν έχουμε αυτοκίνητο.

Η έκφραση του Κέιλεμπ είναι γαλήνια, καθώς το λεωφορείο κλυδωνίζεται και τραντάζεται στον δρόμο. Ο γκρι μανδύας πέφτει από το μπράτσο του, καθώς πιάνει έναν στύλο για ισορροπία. Καταλαβαίνω από τη γρήγορη κίνηση των ματιών του ότι κοιτάζει τους ανθρώπους γύρω μας – προσπαθεί να κοιτάξει μόνο εκείνους και να ξεχνά τον εαυτό του. Οι Ειλικρινείς εκτιμούν την ειλικρίνεια, αλλά η δική μας φατρία, οι Ανιδιοτελείς, εκτιμά την αυταπάρηση.

Το λεωφορείο σταματά μπροστά από το σχολείο. Σηκώνομαι

και περνώ ξυστά από τον Ειλικρινή. Αρπάζω το μπράτσο του Κέιλεμπ, καθώς σκοντάφτω στα παπούτσια του άντρα. Το παντελόνι μου είναι πολύ μακρύ και ποτέ δεν ήμουν άτομο με ιδιαίτερη χάρη.

Το κτίριο των Άνω Επιπέδων είναι το παλαιότερο από τα τρία σχολεία στην πόλη: τα Κάτω Επίπεδα, τα Μεσαία Επίπεδα και τα Άνω Επίπεδα. Όπως όλα τα άλλα κτίρια γύρω του, είναι φτιαγμένο από γυαλί και ασφάλι. Μπροστά του υπάρχει ένα μεγάλο μεταλλικό γλυπτό, στο οποίο σκαρφαλώνουν οι Ατρόμητοι μετά το σχολείο, προκαλώντας ο ένας τον άλλο να ανέβουν όλο και πιο ψηλά. Πέρυσι είδα μία από αυτούς να πέφτει και να σπάει το πόδι της. Εγώ ήμουν εκείνη που έτρεξε να φέρει τη νοσοκόμα.

«Σήμερα είναι τα τεστ κλίσης», λέω. Ο Κέιλεμπ δεν είναι ούτε ένα χρόνο μεγαλύτερός μου κι έτσι πηγαίνουμε στην ίδια τάξη στο σχολείο.

Νεύει καθώς διασχίζουμε την εξώπορτα. Οι μύες μου σφίγγονται όταν μπαίνουμε. Στην ατμόσφαιρα επικρατεί ένα αίσθημα πείνας, λες και κάθε δεκαεξάχρονο παιδί προσπαθεί να καταβροχθίσει όσο περισσότερα μπορεί αυτή την τελευταία μέρα. Είναι πολύ πιθανό να μην περπατήσουμε ξανά σε αυτούς του διαδρόμους μετά την Τελετή Επιλογής – όταν επιλέξουμε, οι νέες φατρίες μας θα έχουν την ευθύνη της ολοκλήρωσης της μόρφωσής μας.

Τα μαθήματά μας έχουν τη μισή διάρκεια σήμερα κι έτσι θα τα παρακολουθήσουμε όλα πριν από τα τεστ κλίσης, τα οποία λαμβάνουν χώρα μετά το μεσημεριανό. Οι χτύποι της καρδιάς μου έχουν ήδη επιταχυνθεί.

«Δεν ανησυχείς καθόλου γι' αυτά που θα σου πουν;» ρωτάω τον Κέιλεμπ.

Σταματάμε στη γωνία του διαδρόμου, όπου εκείνος θα πάει προς τη μια πλευρά, προς τα Προχωρημένα Μαθηματικά, κι εγώ προς την άλλη, προς την Ιστορία των Φατριών.

Σηκώνει το φρύδι του. «Εσύ ανησυχείς;»

Θα μπορούσα να του πω ότι εδώ και βδομάδες ανησυχώ για

το τι θα μου πουν τα τεστ κλίσης – Αυταπάρνηση, Ειλικρίνεια, Πολυμάθεια, Ομόνοια ή Γενναιότητα;

Αντίθετα, χαμογελάω και λέω, «Όχι ιδιαίτερα».

Μου ανταποδίδει το χαμόγελο. «Λοιπόν... καλή σου μέρα».

Κατευθύνομαι προς την Ιστορία των Φατριών, μασώντας το κάτω χείλος μου. Δεν απάντησε στην ερώτησή μου.

Οι διάδρομοι είναι στενοί, αν και το φως που μπαίνει από τα παράθυρα δημιουργεί την ψευδαίσθηση ευρυχωρίας· είναι ένα από τα λίγα μέρη όπου τα μέλη των φατριών της ηλικίας μας συγχρωτίζονται. Σήμερα το πλήθος έχει ένα νέο είδος ενέργειας, τη μανία της τελευταίας μέρας.

Ένα κορίτσι με μακριά σγουρά μαλλιά φωνάζει «Ει!» κοντά στο αυτί μου, κουνώντας το χέρι του σε έναν φίλο από μακριά. Το μανίκι κάποιου μπουφάν με χτυπά στο μάγουλο. Μετά, ένας Πολυμαθής με μπλε πουλόβερ με σπρώχνει. Χάνω την ισορροπία μου και πέφτω με δύναμη στο έδαφος.

«Φύγε από τη μέση, Κούτσουρο», λέει απότομα και συνεχίζει στον διάδρομο.

Νιώθω τα μάγουλά μου να ανάβουν. Σηκώνομαι και ξεσκοινίζομαι. Μερικά άτομα σταμάτησαν όταν έπεσα, κανένα τους όμως δεν προσφέρθηκε να με βοηθήσει. Τα μάτια τους με ακολουθούν ως την άκρη του διαδρόμου. Αυτό το πράγμα συμβαίνει και σε άλλους της φατριάς μου εδώ και μήνες – οι Πολυμαθείς δημοσιεύουν ανταγωνιστικές αναφορές για τους Ανιδιοτελείς και αυτό έχει αρχίσει να επηρεάζει τις σχέσεις μας στο σχολείο. Τα γκριζα ρούχα, το απλό χτένισμα και η συνεσταλμένη συμπεριφορά της φατριάς μου υποτίθεται ότι θα με διευκόλυναν να ξεχάσω τον εαυτό μου, αλλά θα διευκόλυναν και τους άλλους να ξεχάσουν εμένα. Αλλά τώρα με κάνουν στόχο.

Σταματώ μπροστά από ένα παράθυρο στην Πτέρυγα Ε και περιμένω να φτάσουν οι Ατρόμητοι. Το κάνω κάθε πρωί. Στις 7.25 ακριβώς οι Ατρόμητοι αποδεικνύουν την ανδρεία τους πηδώντας από ένα κινούμενο τρένο.

Ο πατέρας μου αποκαλεί τους Ατρόμητους «δαίμονες». Εί-

να γεμάτοι σκουλαρίκια, τατουάζ και φορούν μαύρα ρούχα. Ο πρωταρχικός σκοπός τους είναι να φρουρούν τον φράχτη που περιβάλλει την πόλη μας. Από τι, δεν ξέρω.

Θα έπρεπε να μου προκαλούν απορία. Θα έπρεπε να αναρωτιέμαι τι σχέση έχει το θάρρος –που είναι η αρετή που εκτιμούν περισσότερο– με τον μεταλλικό κρίκο που είναι περασμένος στο ρουθούνι τους. Αντί γι' αυτό, τα μάτια μου κολλούν πάνω τους, όπου κι αν πηγαίνουν.

Το σφύριγμα του τρένου είναι εκκωφαντικό και ο θόρυβος αντηχεί στο στήθος μου. Το φως που είναι τοποθετημένο στο μπροστινό μέρος του τρένου αναβοσβήνει καθώς το τρένο περνά μπροστά από το σχολείο, τσιρίζοντας πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές. Και καθώς περνούν τα τελευταία βαγόνια, μια θάλασσα από νεαρούς άντρες και γυναίκες με σκούρα ρούχα ξεχύνεται από τα κινούμενα βαγόνια, με κάποιους να πέφτουν και να κυλούν στο έδαφος και άλλους να σκοντάφτουν για μερικά βήματα, προτού βρουν ξανά την ισορροπία τους. Ένα από τα αγόρια περνά το χέρι του γύρω από τους ώμους ενός κοριτσιού γελώντας.

Είναι ανόητη συνήθεια να τους παρακολουθώ. Παίρνω το βλέμμα μου από το παράθυρο και στριμώχνομαι μέσα στο πλήθος για να πάω στην τάξη της Ιστορίας των Φατριών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΤΑ ΤΕΣΤ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΜΕΤΑ το μεσημεριανό. Καθόμαστε γύρω από τα μακριά τραπέζια της καφετέριας και οι υπεύθυνοι των τεστ φωνάζουν ανά δέκα ονόματα, ένα για κάθε αίθουσα εξέτασης. Κάθομαι δίπλα στον Κέιλεμπ και απέναντι από τη γειτόνισσά μας, τη Σούζαν.

Ο πατέρας της Σούζαν μετακινείται σε όλη την πόλη λόγω της δουλειάς του, έτσι έχει αυτοκίνητο και την πηγαиноφέρει στο σχολείο κάθε μέρα. Προσφέρθηκε να μεταφέρει κι εμάς, αλλά, όπως λέει ο Κέιλεμπ, προτιμάμε να φεύγουμε αργότερα και δε θέλουμε να του γίνουμε βάρος.

Όχι βέβαια.

Οι υπεύθυνοι για τα τεστ είναι κατά κύριο λόγο εθελοντές Ανιδιοτελείς, αν και υπάρχει ένας Πολυμαθής σε μία από τις αίθουσες εξέτασης και ένας Ατρόμητος σε μία άλλη, για να εξετάσει εμάς τους Ανιδιοτελείς, επειδή οι κανόνες λένε ότι δεν μπορούμε να εξεταστούμε από κάποιον της φατριάς μας. Επίσης οι κανόνες λένε ότι δεν μπορούμε να προετοιμαστούμε για το τεστ με κανέναν τρόπο, κι έτσι δεν ξέρω τι να περιμένω.

Το βλέμμα μου γλιστρά από τη Σούζαν προς τα τραπέζια των Ατρόμητων στην άλλη πλευρά της αίθουσας. Γελούν, φωνάζουν και παίζουν χαρτιά. Σε μια άλλη ομάδα τραπεζιών, οι Πολυμαθείς συζητούν για βιβλία και εφημερίδες, σε ένα αδιάκοπο κυνήγι της γνώσης.

Μια ομάδα από Ειρηνικά κορίτσια με κίτρινα και κόκκινα ρούχα κάθεται σε έναν κύκλο στο πάτωμα της καφετέριας και παίζει ένα παιχνίδι, στο οποίο η μία χτυπά το χέρι της άλλης λέ-

γοντας ένα ρυθμικό τραγούδι. Κάθε μερικά λεπτά ακούω μια χορωδία γέλιων, καθώς κάποια αποκλείεται και πρέπει να καθίσει στο κέντρο του κύκλου. Στο διπλανό τραπέζι από το δικό τους, αγόρια από τους Ειλικρινείς κουνούν εκφραστικά τα χέρια τους. Δείχνουν να διαφωνούν για κάτι, αλλά δεν πρέπει να είναι σοβαρό, επειδή κάποια από αυτά εξακολουθούν να χαμογελούν.

Στο τραπέζι των Ανιδιοτελών όλοι καθόμαστε σιωπηλοί και περιμένουμε. Οι παραδόσεις της φατριάς υπαγορεύουν πώς πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας ακόμα και στον ελεύθερο χρόνο μας, παραμερίζοντας προσωπικές προτιμήσεις. Αμφιβάλλω αν θέλουν όλοι οι Πολυμαθείς να διαβάζουν συνεχώς ή αν κάθε Ειλικρινής απολαμβάνει μια θερμή συζήτηση, αλλά δεν μπορούν να απηφήσουν τους κανόνες των φατριών τους με τον ίδιο τρόπο που δεν μπορώ κι εγώ.

Φωνάζουν το όνομα του Κέιλεμπ στην επόμενη ομάδα. Κατευθύνεται με αυτοπεποίθηση προς την έξοδο. Δε χρειάζεται να του ευχηθώ καλή τύχη ή να τον καθησυχάσω ότι δεν υπάρχει λόγος να έχει άγχος. Ξέρει πού ανήκει και, κατά τη γνώμη μου, το ήξερε πάντα. Η πρώτη ανάμνησή μου από αυτόν είναι από τότε που ήμασταν τεσσάρων ετών. Με μάλωσε επειδή δεν έδωσα το σχοινάκι μου σε ένα κοριτσάκι στην παιδική χαρά, το οποίο δεν είχε τίποτα να παίξει. Δε μου κάνει συχνά κηρύγματα τώρα πια, αλλά έχω απομνημονεύσει εκείνο το βλέμμα αποδοκιμασίας.

Έχω προσπαθήσει να του εξηγήσω ότι τα ένστικτά μου δεν είναι τα ίδια με τα δικά του –δε μου πέρασε καν από το μυαλό να δώσω τη θέση μου στον Ειλικρινή στο λεωφορείο–, αλλά δεν καταλαβαίνει. «Απλά κάνε αυτό που πρέπει», λέει πάντα. Είναι τόσο εύκολο για εκείνον. Θα έπρεπε να είναι και για μένα το ίδιο εύκολο.

Το στομάχι μου σφίγγεται. Κλείνω τα μάτια μου και τα κρατώ κλειστά, μέχρι που ο Κέιλεμπ επιστρέφει δέκα λεπτά αργότερα και κάθεται ξανά.

Είναι λευκός σαν χαρτί. Τρίβει τις παλάμες του πάνω στο παντελόνι του, όπως κάνω εγώ όταν θέλω να σκουπίσω τον ιδρώτα,

και, όταν τις φέρνει πάλι πίσω, τα δάχτυλά του τρέμουν. Ανοίγω το στόμα μου να τον ρωτήσω κάτι, αλλά οι λέξεις δεν βγαίνουν. Δεν επιτρέπεται να τον ρωτήσω για τα αποτελέσματά του και δεν επιτρέπεται να μου πει.

Ένας εθελοντής Ανιδιοτελής φωνάζει την επόμενη δεκάδα των ονομάτων. Δύο από τους Ατρόμητους, δύο από τους Πολυμαθείς, δύο από τους Ειρηνικούς, δύο από τους Ειλικρινείς και μετά, «Από τους Ανιδιοτελείς: Σούζαν Μπλακ και Μπίατρις Πράιορ».

Σηκώνομαι επειδή αυτό είμαι υποχρεωμένη να κάνω, αλλά, αν περνούσε από το χέρι μου, θα έμενα στη θέση μου για την υπόλοιπη ώρα. Νιώθω σαν να υπάρχει μια φούσκα στο στήθος μου, που μεγαλώνει κάθε δευτερόλεπτο που περνά, απειλώντας να με διαλύσει από μέσα. Ακολουθώ τη Σούζαν στην έξοδο. Τα άτομα δίπλα από τα οποία περνάω πιθανότατα να μην μπορούν να μας ξεχωρίσουν. Φοράμε τα ίδια ρούχα και χτενίζουμε τα ξανθά μαλλιά μας με τον ίδιο τρόπο. Η μόνη διαφορά είναι ότι ίσως η Σούζαν να μη νιώθει σαν να θέλει να κάνει εμετό και, απ' ό,τι βλέπω, τα χέρια της δεν τρέμουν τόσο δυνατά, ώστε να χρειάζεται να πιάσει το στρίφωμα της μπλούζας της για να τα σταθεροποιήσει.

Έξω από την καφετέρια μας περιμένει μια σειρά δέκα αιθουσών. Χρησιμοποιούνται μόνο για τα τεστ κλίσης κι έτσι δεν έχω ξαναμπει ποτέ σε κάποια από αυτές. Σε αντίθεση με τις άλλες αίθουσες στο σχολείο, χωρίζονται όχι από τζάμι, αλλά από καθρέφτες. Παρακολουθώ τον εαυτό μου, γλομό και τρομοκρατημένο, να προχωρά σε μία από τις πόρτες. Η Σούζαν μού χαμογελά με νευρικήτητα καθώς μπαίνει στην αίθουσα πέντε κι εγώ μπαίνω στην αίθουσα έξι, όπου με περιμένει μια Ατρόμητη.

Δε φαίνεται τόσο αυστηρή όσο οι νεαροί Ατρόμητοι που έχω δει. Έχει μικρά, σκούρα σχιστά μάτια και φορά ένα μαύρο σακάκι –σαν αντρικό κοστούμι– και τζιν. Μόνο όταν γυρίζει για να κλείσει την πόρτα βλέπω ότι έχει ένα τατουάζ στον σβέρο της, ένα μαυρόασπρο γεράκι με ένα κόκκινο μάτι. Αν δεν ένιωθα την καρδιά μου να έχει μεταναστεύσει στον λαιμό μου, θα τη ρωτούσα τι υποδηλώνει. Γιατί κάτι πρέπει να υποδηλώνει.

Οι εσωτερικοί τοίχοι της αίθουσας είναι καλυμμένοι με καθρέφτες. Μπορώ να δω το είδωλό μου από όλες τις γωνίες: το γκριζο ύφασμα να κρύβει το σχήμα της πλάτης μου, τον μακρύ λαιμό μου, τα γεμάτα κάλους χέρια μου, κόκκινα από την αγωνία. Το ταβάνι λάμπει λευκό από το φως. Στο κέντρο του δωματίου υπάρχει μια ρυθμιζόμενη πολυθρόνα, όπως εκείνη των οδοντιάτρων, με ένα μηχάνημα δίπλα της. Μοιάζει με μέρος όπου συμβαίνουν τρομερά πράγματα.

«Μην ανησυχείς», λέει η γυναίκα, «δεν πονάει».

Τα μαλλιά της είναι μαύρα και ίσια, αλλά στο φως βλέπω ότι έχουν γκριζες τούφες.

«Κάθισε και βολέψου», συνεχίζει. «Το όνομά μου είναι Τόρι».

Κάθομαι άχαρα στην καρέκλα και ξαπλώνω πίσω, ακουμπώντας στο στήριγμα του κεφαλιού. Το φως κάνει τα μάτια μου να πονούν. Η Τόρι ασχολείται με το μηχάνημα στα δεξιά μου. Προσπαθώ να επικεντρωθώ σε εκείνη και όχι στα καλώδια που έχει στα χέρια της.

«Γιατί έχεις ένα γεράκι;» ρωτάω, καθώς κολλάει ένα ηλεκτρόδιο στο μέτωπό μου.

«Δεν έχω ξαναγνωρίσει περιέργο Ανιδιοτελή» λέει σηκώνοντάς μου τα φρύδια της.

Αναριγώ και οι τρίχες στα μπράτσα μου σηκώνονται. Η περιέργειά μου είναι λάθος, προδοσία των αρχών των Ανιδιοτελών.

Σιγοτραγουδώντας για λίγο, κολλάει άλλο ένα ηλεκτρόδιο στο μέτωπό μου και μου εξηγεί. «Σε κάποια μέρη του αρχαίου κόσμου το γεράκι συμβόλιζε τον ήλιο. Όταν έκανα το τατουάζ, σκεφτόμουν ότι, αν είχα πάντα τον ήλιο μαζί μου, δε θα φοβόμουν το σκοτάδι».

Προσπαθώ να εμποδίσω τον εαυτό μου να κάνει κι άλλη ερώτηση, αλλά δεν τα καταφέρνω. «Φοβάσαι το σκοτάδι;»

«Φοβόμουν το σκοτάδι», με διορθώνει. Κολλάει το επόμενο ηλεκτρόδιο στο δικό της μέτωπο και συνδέει πάνω του ένα καλώδιο. Σηκώνει τους ώμους της. «Τώρα μου θυμίζει τον φόβο που νίκησα».

Στέκεται πίσω μου. Σφίγγω τόσο δυνατά τα μπράτσα της πολυθρόνας, ώστε το κοκκίνισμα φεύγει από τις αρθρώσεις μου. Τραβά καλώδια προς το μέρος της και τα συνδέει σ' εμένα, σ' εκείνη, στο μηχανήμα πίσω της. Μετά μου δίνει ένα φιαλίδιο με ένα διάφανο υγρό.

«Πιες αυτό», λέει.

«Τι είναι;» Νιώθω τον λαιμό μου προησμένο. Καταπίνω με δυσκολία. «Τι θα συμβεί;»

«Δεν μπορώ να σου το πω αυτό. Αλλά εμπιστεύσου με».

Απελευθερώνω αέρα από τα πνευμόνια μου και αδειάζω το περιεχόμενο του φιαλιδίου στο στόμα μου. Τα μάτια μου κλείνουν.

+ + +

Όταν ανοίγουν, έχει περάσει μια στιγμή, αλλά είμαι κάπου αλλού. Στέκομαι ξανά στην καφετέρια του σχολείου, αλλά όλα τα μακριά τραπέζια είναι άδεια και μέσα από τους γυάλινους τοίχους μπορώ να δω ότι χιονίζει. Στο τραπέζι μπροστά μου βρίσκονται δυο καλάθια. Στο ένα υπάρχει ένα κομμάτι τυρί και στο άλλο ένα μαχαίρι μακρύ όσο ο πήχης μου.

Πίσω μου μια γυναικεία φωνή λέει, «Διάλεξε».

«Γιατί;» ρωτάω.

«Διάλεξε», επαναλαμβάνει.

Κοιτάζω πίσω μου, αλλά δεν είναι κανείς εκεί. Γυρίζω ξανά προς τα καλάθια. «Τι θα τα κάνω;»

«Διάλεξε!» φωνάζει.

Όταν μου ουρλιάζει, ο φόβος μου εξαφανίζεται και τη θέση του παίρνει το πείσμα. Κατσουφιάζω και σταυρώνω τα χέρια μου.

«Όπως θέλεις», λέει.

Τα καλάθια εξαφανίζονται. Ακούω το τρίξιμο μιας πόρτας και γυρίζω για να δω ποιος είναι. Αυτό που βλέπω δεν είναι «ποιος» αλλά «τι»: ένα σκυλί με μια σουβλερή μύτη στέκεται μερικά μέτρα μακριά μου. Είναι τεντωμένο σε επίθεση και με πλησιάζει σιγά-σιγά, με τα χείλη του να έχουν τραβηχτεί πάνω από τα λευ-

κά δόντια του. Ένας γρυλισμός βγαίνει βαθιά μέσα από τον λαιμό του και τώρα καταλαβαίνω γιατί το τυρί θα μου ήταν χρήσιμο. Η το μαχαίρι. Αλλά τώρα είναι πολύ αργά.

Σκέφτομαι να τρέξω, αλλά το σκυλί θα είναι πιο γρήγορο από εμένα. Δεν μπορώ να τα βάλω μαζί του. Το κεφάλι μου πονάει πολύ. Πρέπει να πάρω μια απόφαση. Αν μπορέσω να πηδήξω πάνω από κάποιο τραπέζι και το χρησιμοποιήσω σαν ασπίδα – όχι, είμαι πολύ κοντή για να πηδήξω πάνω από τα τραπέζια και δεν είμαι αρκετά δυνατή ώστε να γυρίσω κάποιο στο πλάι.

Το σκυλί γρυλίζει και σχεδόν μπορώ να νιώσω τον ήχο να πάλλεται στο κρανίο μου.

Το βιβλίο της Βιολογίας έλεγε ότι τα σκυλιά μπορούν να μυρίσουν τον φόβο εξαιτίας μιας χημικής ουσίας που εκκρίνεται από τους ανθρώπινους αδένες όταν κάποιος νιώθει απειλή, της ίδιας χημικής ουσίας που εκκρίνει το θήραμα ενός σκύλου. Η οσμή του φόβου τα κάνει να επιτεθούν. Το σκυλί με πλησιάζει αργά, με τα νύχια του να ξύνουν το πάτωμα.

Δεν μπορώ να τρέξω. Δεν μπορώ να αντισταθώ. Αντίθετα, μυρίζω την άσχημη μυρωδιά της ανάσας του σκυλιού και προσπαθώ να μη σκέφτομαι τι έφαγε πριν από λίγο. Δεν υπάρχει άσπρο στα μάτια του, μονάχα μια μαύρη λάμψη.

Τι άλλο ξέρω για τα σκυλιά; Δεν πρέπει να τα κοιτάζω στα μάτια. Αυτό είναι σημάδι επιθετικότητας. Θυμάμαι ότι είχα ζητήσει από τον πατέρα μου να μου πάρει ένα σκυλί, όταν ήμουν μικρή, και τώρα, κοιτάζοντας στο έδαφος μπροστά στις πατούσες του σκυλιού, δε θυμάμαι γιατί. Πλησιάζει πιο κοντά, γρυλίζοντας διαρκώς. Αν το να το κοιτάζω στα μάτια είναι σημάδι επιθετικότητας, ποιο είναι το σημάδι υποταγής;

Οι ανάσες μου είναι δυνατές αλλά σταθερές. Πέφτω στα γόνατα. Το τελευταίο πράγμα που θέλω να κάνω είναι να ξαπλώσω στο έδαφος μπροστά στο σκυλί – φέρνοντας το πρόσωπό μου στο ίδιο επίπεδο με τα δόντια του –, αλλά είναι η καλύτερη επιλογή που έχω. Τεντώνω τα πόδια μου πίσω μου και στηρίζομαι στους αγκώνες μου. Το σκυλί πλησιάζει πιο κοντά, και πιο κο-

ντά, έως ότου νιώθω τη ζεστή ανάσα του στο πρόσωπό μου. Τα μπράτσα μου τρέμουν.

Γαβγίζει στ' αυτί μου και σφίγγω τα δόντια μου για να μην ουρλιάξω.

Κάτι τραχύ και υγρό ακουμπά το μάγουλό μου. Το γρούλισμα του σκύλου σταματά και, όταν σηκώνω το κεφάλι μου για να το κοιτάξω ξανά, το βλέπω να ανασαίνει γρήγορα με το στόμα ανοιχτό. Έγλειψε το πρόσωπό μου. Συνοφρυνόμαι και κάθομαι στις φτέρες μου. Το σκυλί ακουμπά τις πατούσες του πάνω στα γόνατά μου και γλείφει το πιγούνι μου. Αποτραβιέμαι, σκουπίζοντας τα σάλια από το δέρμα μου, και γελάω.

«Δεν είσαι και τόσο μοχθηρό θηρίο, έτσι;»

Σηκώνομαι αργά για να μην το τρομάξω, αλλά μοιάζει πολύ διαφορετικό από το ζώο με το οποίο ήρθα αντιμέτωπη πριν από μερικά δευτερόλεπτα. Απλώνω το χέρι μου προσεκτικά, έτσι ώστε να το τραβήξω ξανά αν χρειαστεί. Το σκυλί σκουντά το χέρι μου με το κεφάλι του. Ξαφνικά, χαίρομαι που δε διάλεξα το μαχαίρι.

Πεταρίζω τα βλέφαρά μου και, όταν τα μάτια μου ανοίγουν, ένα κορίτσι στέκεται στην άκρη του δωματίου ντυμένο στα λευκά. Τεντώνει και τα δυο του χέρια και ξεφωνίζει, «Κουταβάκι!»

Καθώς τρέχει προς το σκυλί δίπλα μου, ανοίγω το στόμα μου για να το προειδοποιήσω, αλλά είναι πολύ αργά. Το σκυλί γυρίζει και, αντί να γρουλίσει, γαβγίζει και ρουθουνίζει, ενώ οι μύες του σφίγγονται σαν ελατήρια. Είναι έτοιμο να ορμήσει. Δεν το σκέφτομαι, ρίχνομαι πάνω στο σκυλί και τυλίγω τα χέρια μου γύρω από τον χοντρό λαιμό του.

Το κεφάλι μου χτυπά στο έδαφος. Το σκυλί έχει εξαφανιστεί, το ίδιο και το κορίτσι. Είμαι μόνη – στην αίθουσα του τεστ, που τώρα είναι άδεια. Γυρίζω αργά γύρω-γύρω και δεν μπορώ να δω τον εαυτό μου σε κανέναν από τους καθρέφτες. Ανοίγω την πόρτα και βγαίνω στον διάδρομο, αλλά δεν είναι διάδρομος: είναι ένα λεωφορείο και όλες οι θέσεις είναι πιασμένες.

Στέκομαι στον διάδρομο και κρατιέμαι από έναν στύλο. Δίπλα

μου κάθεται ένας άντρας που διαβάζει εφημερίδα. Δεν μπορώ να δω το κρυμμένο πίσω από την εφημερίδα πρόσωπό του, μπορώ όμως να δω τα χέρια του. Είναι σημαδεμένα σαν να έχει καεί και σφίγγουν την εφημερίδα σαν να θέλει να την τσαλακώσει.

«Τον ξέρεις αυτόν τον τύπο;» ρωτά. Χτυπά με το δάχτυλό του τη φωτογραφία στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας. Ο τίτλος γράφει: “*Επικίνδυνος δολοφόνος επιτέλους συνελήφθη!*” Κοιτάζω τη λέξη “*δολοφόνος*”. Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που διάβασα τελευταία φορά αυτή τη λέξη, αλλά ακόμα και το σχήμα της με γεμίζει τρόμο.

Στη φωτογραφία κάτω από τον τίτλο είναι ένας νεαρός με ένα συνηθισμένο πρόσωπο και μούσι. Αισθάνομαι ότι όντως τον ξέρω, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τώρα. Και, ταυτόχρονα, αισθάνομαι ότι θα ήταν κακή ιδέα να το πω στον άντρα.

«Λοιπόν;» Διακρίνω θυμό στη φωνή του. «Τον ξέρεις;»

Κακή ιδέα – όχι, πολύ κακή ιδέα. Η καρδιά μου βροντά και σφίγγω τη χειρολαβή για να εμποδίσω τα χέρια μου να αρχίσουν να τρέμουν, να τα εμποδίσω να με προδώσουν. Αν του πω ότι γνωρίζω τον νεαρό του ρεπορτάζ, κάτι απαίσιο θα μου συμβεί. Αλλά μπορώ να τον πείσω ότι δεν τον ξέρω. Μπορώ να καθαιρώ τον λαιμό μου και να σηκώσω τους ώμους μου – αλλά αυτό θα ήταν ψέμα.

Καθαρίζω τον λαιμό μου.

«Τον ξέρεις;» επαναλαμβάνει.

Σηκώνω τους ώμους μου.

«Λοιπόν;»

Ένα ρίγος με διαπερνά. Ο φόβος μου είναι παράλογος. Ένα τεστ είναι μόνο, δεν είναι πραγματικό. «Όχι», απαντώ με αδιάφορη φωνή. «Δεν έχω ιδέα ποιος είναι».

Σηκώνεται και, επιτέλους, βλέπω το πρόσωπό του. Φοράει σκούρα γυαλιά ηλίου και στο στόμα του είναι χαραγμένο ένα μειδίαμα. Το μάγουλό του είναι γεμάτο σημάδια, όπως τα χέρια του. Γέρνει κοντά στο πρόσωπό μου. Η ανάσα του μυρίζει τσιγάρο. *Δεν είναι αληθινό, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. Δεν είναι αληθινό.*

«Λες ψέματα», λέει. «Λες ψέματα!»

«Δε λέω ψέματα».

«Μπορώ να το δω στα μάτια σου».

Ορθώνω το σώμα μου. «Δεν μπορείς».

«Αν τον ξέρεις», λέει χαμηλόφωνα, «θα μπορούσες να με σώσεις. Θα μπορούσες να με σώσεις!»

Μισοκλείνω τα μάτια μου. «Ε, λοιπόν», λέω σφίγγοντας το σαγόνι μου, «δεν τον ξέρω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΞΥΠΝΩ ΜΕ ΙΔΡΩΜΕΝΕΣ ΠΑΛΑΜΕΣ και με μια σουβλιά ενοχής στο στήθος μου. Είμαι ξαπλωμένη στην πολυθρόνα, στην αίθουσα με τους καθρέφτες. Όταν γέρνω το κεφάλι μου πίσω, βλέπω την Τόρι. Σφίγγει τα χείλη της μεταξύ τους και απομακρύνει ηλεκτροδία από τα κεφάλια μας. Περιμένω να πει κάτι για το τεστ –ότι τελείωσε ή ότι τα πήγα καλά, αν και πώς θα μπορούσα να τα πάω άσχημα σε ένα τέτοιο τεστ;–, όμως δε λέει τίποτα, απλώς απομακρύνει τα καλώδια από το μέτωπό μου.

Ανακάθομαι και σκουπίζω τις παλάμες μου στο παντελόνι μου. Πρέπει να έκανα κάποιο λάθος, ακόμα κι αν έγινε μόνο στο μυαλό μου. Μήπως η Τόρι έχει αυτό το παράξενο ύφος επειδή δεν ξέρει πώς να μου πει τι απαίσιο άτομο είμαι; Μακάρι να το έλεγε ευθέως.

«Αυτό», λέει, «με μπέρδεψε. Με συγχωρείς, επιστρέφω αμέσως».

Την μπέρδεψε;

Φέρνω τα γόνατά μου στο στήθος μου και βυθίζω μέσα τους το πρόσωπό μου. Μακάρι να μου ερχόταν να κλάψω, γιατί ίσως τα δάκρυα να μου χάριζαν μια αίσθηση απελευθέρωσης, αλλά δε μου έρχεται. Πώς γίνεται να κοπείς σε ένα τεστ για το οποίο απαγορεύεται να προετοιμαστείς;

Καθώς περνούν τα λεπτά, το άγχος μου μεγαλώνει. Αναγκάζομαι να σκουπίζω τις παλάμες μου κάθε λίγα δευτερόλεπτα επειδή ιδρώνουν – ή ίσως το κάνω επειδή απλά με ηρεμεί; Κι αν μου πουν ότι δε μου ταιριάζει καμιά φατρία; Θα είμαι αναγκασμένη να ζω στους δρόμους με τους ανένταχτους. Δεν μπορώ να το κάνω

αυτό. Το να ζεις χωρίς φατρία δε σημαίνει απλώς να ζεις στη φτώχεια και τη δυστυχία. Σημαίνει να ζεις χωριστά από την κοινωνία, μακριά από το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή: την κοινότητα.

Κάποτε η μητέρα μου μού είπε ότι δεν μπορούμε να επιβιώσουμε μόνοι μας, αλλά, ακόμα κι αν μπορούσαμε, δε θα το θέλαμε. Χωρίς φατρία, δεν έχουμε σκοπό και λόγο να ζούμε.

Κουνάω το κεφάλι μου. Δεν πρέπει να σκέφτομαι έτσι. Πρέπει να παραμείνω ήρεμη.

Επιτέλους, η πόρτα ανοίγει και η Τόρι επιστρέφει. Σφίγγω τα μπράτσα της πολυθρόνας.

«Συγγνώμη που σε ανησύχησα», λέει.

Στέκεται κοντά στα πόδια μου με τα χέρια στις τσέπες της. Δείχνει αγχωμένη και είναι χλομή.

«Μπιάτρις, τα αποτελέσματά σου ήταν ασαφή», λέει. «Συνήθως κάθε στάδιο της προσομοίωσης αποκλείει μία ή περισσότερες φατρίες, αλλά στη δική σου περίπτωση έχουν αποκλειστεί συνολικά μόνο δύο».

Την κοιτάζω. «Δύο;» Ο λαιμός μου είναι τόσο σφιγμένος, που δυσκολεύομαι να μιλήσω.

«Αν είχες δείξει μια αυτόματη αποστροφή για το μαχαίρι και είχες διαλέξει το τυρί, η προσομοίωση θα σε είχε οδηγήσει σε ένα διαφορετικό σενάριο που θα επιβεβαίωνε την κλίση σου για την Ομόνοια. Αυτό δε συνέβη και γι' αυτό αποκλείσαμε τους Ειρηνικούς». Η Τόρι ξύνει τον σβέγκο της. «Συνήθως η διέγερση προχωρά με γραμμικό τρόπο, απομονώνοντας μια φατρία έχοντας αποκλείσει πρώτα τις υπόλοιπες. Οι επιλογές που έκανες δε μας επέτρεψαν να αποκλείσουμε τους Ειλικρινείς, την επόμενη επιλογή, κι έτσι έπρεπε να αλλάξω την προσομοίωση για να σε βάλω στο λεωφορείο. Και εκεί η επιμονή σου να φανείς ανειλικρινής απέκλεισε τους Ειλικρινείς». Χαμογελά με ένα μισό χαμόγελο. «Μην ανησυχείς. Μόνο οι Ειλικρινείς λένε την αλήθεια σ' εκείνο το στάδιο».

Ένας από τους κόμπους στο στήθος μου χαλαρώνει. Ίσως τελικά να μην είμαι απαίσιος άτομο.

«Βέβαια, ούτε αυτό είναι απολύτως αλήθεια. Οι άνθρωποι που λένε την αλήθεια είναι οι Ειλικρινείς... και οι Ανιδιοτελείς», λέει. «Πράγμα που μας δημιουργεί πρόβλημα».

Το στόμα μου κρέμεται μισάνοιχτο.

«Από την άλλη, όρμησες στο σκυλί για να το εμποδίσεις να επιτεθεί στο κοριτσάκι, χαρακτηριστική αντίδραση των Ανιδιοτελών... αλλά από την άλλη, όταν ο άντρας σου είπε ότι η αλήθεια θα τον έσωζε, συνέχισες να αρνείσαι να την πεις. Αυτή δεν είναι χαρακτηριστική αντίδραση των Ανιδιοτελών». Ανασπενάζει. «Το ότι δεν προσπάθησες να ξεφύγεις από το σκυλί υποδεικνύει κλίση προς τους Ατρόμητους, αλλά το ίδιο και το να πάρεις το μαχαίρι, πράγμα που δεν έκανες».

Καθαρίζει το λαιμό της και συνεχίζει. «Η εξυπνη αντίδρασή σου στο σκυλί δείχνει ισχυρή ταύτιση με τους Πολυμαθείς. Δεν έχω ιδέα τι να συμπεράνω για την αναποφασιστικότητά σου στο πρώτο στάδιο, αλλά...»

«Περίμενε», τη διακόπτω. «Δηλαδή δεν έχεις ιδέα ποια είναι η κλίση μου;»

«Και ναι και όχι. Το συμπέρασμά μου», εξηγεί, «είναι ότι επέδειξες ισότιμη κλίση προς τους Ανιδιοτελείς, τους Ατρόμητους και τους Πολυμαθείς. Άτομα που λαμβάνουν τέτοια αποτελέσματα είναι...» Κοιτάζει πάνω από τον ώμο της λες και περιμένει ότι θα εμφανιστεί κάποιος πίσω της. «...Ονομάζονται... *Αποκλίσεις*». Λέει την τελευταία λέξη τόσο σιγανά, ώστε παραλίγο να μην την ακούσω, και το γεμάτο ένταση και ανησυχία ύφος της επιστρέφει. Κάνει τον γύρο της πολυθρόνας και γέρνει προς το μέρος μου.

«Μπιάτρις», λέει, «σε καμία απολύτως περίπτωση δεν πρέπει να μοιραστείς αυτή την πληροφορία με κανέναν. Είναι πολύ σημαντικό».

«Δεν πρέπει να μοιραζόμαστε με τους άλλους τα αποτελέσματά μας. Νεύω. «Το ξέρω αυτό».

«Όχι». Η Τόρι τώρα γονατίζει δίπλα μου και ακουμπά τον αγκώνα της στο μπράτσο της πολυθρόνας. Μόλις μερικά εκατο-

στά χωρίζουν τα πρόσωπά μας. «Αυτό είναι διαφορετικό. Δεν εννοώ ότι δεν πρέπει να τα μοιραστείς τώρα· εννοώ ότι δεν πρέπει να τα μοιραστείς ποτέ με κανέναν, ποτέ, ό,τι κι αν συμβεί. Η Απόκλιση είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Καταλαβαίνεις;»

Δεν καταλαβαίνω –πώς μπορεί τα ασαφή αποτελέσματα ενός τεστ να είναι επικίνδυνα;–, ωστόσο νεύω. Άλλωστε, ούτως ή άλλως, δε θέλω να μοιραστώ τα αποτελέσματα του τεστ μου με κανέναν.

«Εντάξει». Ξεκολλάω τα χέρια μου από τα μπράτσα της πολυθρόνας και σηκώνομαι. Νιώθω ασταθής.

«Προτείνω», συνεχίζει η Τόρι, «να πας σπίτι. Έχεις πολλά να σκεφτείς και το να περιμένεις με τους άλλους ίσως να μη σου κάνει καλό».

«Πρέπει να πω στον αδελφό μου πού πάω».

«Θα τον ενημερώσω εγώ».

Αγγίζω το μέτωπό μου και κοιτάζω το πάτωμα καθώς βγαίνω από την αίθουσα. Δεν αντέχω να την κοιτάξω στα μάτια. Δεν αντέχω να σκέφτομαι την Τελετή Επιλογής αύριο.

Τώρα η επιλογή είναι δική μου, ό,τι κι αν λέει το τεστ.

Ανιδιοτελής. Ατρόμητη. Πολυμαθής.

Απόκλιση.

+ + +

Αποφασίζω να μην πάρω το λεωφορείο. Αν πάω σπίτι νωρίς, ο πατέρας μου θα το προσέξει, όταν κοιτάξει το ημερολόγιο του σπιτιού στο τέλος της μέρας, και θα πρέπει να του εξηγήσω τι συνέβη. Γι' αυτό πηγαίνω με τα πόδια. Θα πρέπει να προλάβω τον Κέιλεμπ προτού αναφέρει κάτι στους γονείς μας, αλλά ο Κέιλεμπ ξέρει να κρατά μυστικά.

Περπατώ στη μέση του δρόμου. Τα λεωφορεία συνηθίζουν να πηγαίνουν στην άκρη του δρόμου κι έτσι είναι πιο ασφαλές εδώ. Μερικές φορές στους δρόμους κοντά στο σπίτι μου μπορώ να δω τα σημεία στα οποία βρίσκονταν οι κίτρινες γραμμές. Τώρα που υπάρχουν τόσο λίγα αυτοκίνητα, δε μας χρειάζονται.

Ούτε φανάρια χρειαζόμαστε, ωστόσο σε μερικά σημεία κρέμονται επικίνδυνα πάνω από τον δρόμο, λες και είναι έτοιμα να γκρεμιστούν από λεπτό σε λεπτό.

Η ανακαίνιση προχωρά αργά στην πόλη, η οποία είναι ένα συνονθύλευμα από τα καινούργια, καθαρά κτίρια και από τα παλιά και ετοιμόρροπα. Τα περισσότερα από τα καινούργια κτίρια βρίσκονται δίπλα στον βάλτο, ο οποίος πριν από πολύ καιρό ήταν λίμνη. Η υπηρεσία εθελοντών Ανιδιοτελών για την οποία δουλεύει η μητέρα μου είναι υπεύθυνη για τις περισσότερες από αυτές τις ανακαινίσεις.

Όταν κοιτάζω τον τρόπο ζωής των Ανιδιοτελών ως παρατηρητής, μου φαίνεται όμορφος. Όταν κοιτάζω την οικογένειά μου να περπατά αρμονικά, όταν πηγαίνουμε σε δείπνα και μετά καθιρίζουν όλοι μαζί χωρίς να πρέπει να τους το ζητήσει κανείς, όταν βλέπω τον Κέιλεμπ να βοηθά ξένους να κουβαλήσουν τα ψώνια τους, ερωτεύομαι αυτόν τον τρόπο ζωής από την αρχή. Μόνο όταν προσπαθώ να τον ζήσω η ίδια έχω πρόβλημα. Δε μου φαίνεται ποτέ αληθινός.

Αλλά, αν επιλέξω μια άλλη φατρία, σημαίνει ότι πρέπει να απαρηθώ την οικογένειά μου. Για πάντα.

Λίγο πιο πέρα από τον τομέα της Αυταπάρησης υπάρχει το κομμάτι με τα απομεινάρια κτιρίων και τα σπασμένα πεζοδρόμια στο οποίο περπατώ τώρα. Υπάρχουν κάποια σημεία στα οποία ο δρόμος έχει καταρρεύσει τελείως, αποκαλύπτοντας υπονόμους και άδειους υπόγειους σιδηροδρόμους που πρέπει να φροντίζω να αποφεύγω, και σημεία τα οποία βρομούν τόσο πολύ από τα λύματα των υπονόμων και τα σκουπίδια, ώστε πρέπει να κλείσω τη μύτη μου.

Εδώ ζουν εκείνοι που δεν έχουν φατρία, οι ανένταχτοι. Επειδή δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν τη μύηση στη φατρία που επέλεξαν, ζουν στη φτώχεια, κάνοντας δουλειές που κανείς άλλος δε θέλει να κάνει. Είναι επιστάτες και οικοδόμοι και σκουπιδιάρηδες· φτιάχνουν υφάσματα και οδηγούν τρένα και λεωφορεία. Ως αντάλλαγμα για τη δουλειά τους παίρνουν τρόφιμα

και ρούχα, αλλά, όπως λέει η μητέρα μου, τίποτα από τα δύο δεν είναι αρκετό.

Βλέπω έναν άντρα χωρίς φατρία να στέκεται στη γωνία λίγο πιο μπροστά. Φοράει κουρελιασμένα καφέ ρούχα και το δέρμα του κρέμεται σακουλιασμένο από το σαγόνι του. Με κοιτάζει, τον κοιτάζω κι εγώ, ανίκανη να αποστρέψω το βλέμμα μου.

«Με συγχωρείς», λέει. Η φωνή του είναι τραχιά. «Έχεις κάτι να φάω;»

Νιώθω έναν κόμπο στον λαιμό μου. Μια αυστηρή φωνή στο κεφάλι μου λέει, *Σκύψε το κεφάλι και προχώρα.*

Όχι. Κουνάω το κεφάλι μου. Δε θα έπρεπε να φοβάμαι αυτόν τον άντρα. Χρειάζεται βοήθεια κι εγώ οφείλω να τον βοηθήσω.

«Εεε... ναι», λέω. Ψάχνω στην τσάντα μου. Ο πατέρας μου μού λέει να έχω πάντα φαγητό στην τσάντα μου γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Προσφέρω στον άντρα ένα μικρό σακούλι με αποξηραμένες φέτες μήλου.

Κάνει να τις πιάσει, αλλά, αντί να πάρει το σακούλι, το χέρι του κλείνει γύρω από τον καρπό μου. Μου χαμογελά. Έχει ένα κενό ανάμεσα στα μπροστινά δόντια του.

«Έχεις πολύ ωραία μάτια», λέει. «Τι κρίμα που η υπόλοιπη είσαι τόσο απλοϊκή».

Η καρδιά μου χτυπά δυνατά. Τραβάω το χέρι μου προς τα πίσω, αλλά η λαβή του γίνεται πιο σφιχτή. Μυρίζω κάτι αφύ και δυσάρεστο στην αναπνοή του.

«Φαίνεσαι λίγο μικρή για να τριγυρίζεις μοναχή σου, αγαπητή μου», λέει.

Σταματώ να τραβάω και ορθώνω περισσότερο το σώμα μου. Το ξέρω ότι φαίνομαι μικρή. Δε χρειάζεται να μου το υπενθυμίζει. «Είμαι μεγαλύτερη απ' όσο φαίνομαι», απαντώ. «Είμαι δεκάξι».

Τα χείλη του απλώνονται στο πρόσωπό του, αποκαλύπτοντας έναν γκριζό τραπεζίτη με μια μαύρη γούβα στην άκρη. Δεν μπορώ να καταλάβω αν αυτό είναι χαμόγελο ή γκριμάτσα. «Άρα η σημερινή μέρα είναι ξεχωριστή για σένα, σωστά; Μια μέρα προτού διαλέξεις;»

«Άφησέ με», λέω. Ακούω ένα κουδούνισμα στ' αυτιά μου. Η φωνή μου ακούγεται καθαρή και αυστηρή – όχι αυτή που περίμενα ν' ακούσω. Νιώθω λες και δεν ανήκει σ' εμένα.

Είμαι έτοιμη. Ξέρω τι να κάνω. Με φαντάζομαι να κατεβάζω τον αγκώνα μου και να τον χτυπάω. Βλέπω το σακούλι με τα μήλα να τινάζεται μακριά μου. Ακούω τα βήματά μου καθώς τρέχω. Είμαι έτοιμη να δράσω.

Αλλά τότε ελευθερώνει τον καρπό μου, παίρνει τα μήλα και λέει, «Κοίτα να διαλέξεις με σύνεση, κοριτσάκι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΦΤΑΝΩ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΟΥ πέντε λεπτά πιο αργά από ό,τι συνήθως, σύμφωνα με το ρολόι μου – που είναι το μοναδικό κόσμημα που επιτρέπουν οι Ανιδιοτελείς, και μόνο επειδή είναι πρακτικό. Έχει γκριζο λουρί και γυάλινο καντράν. Αν το γείρω δεξιά, σχεδόν μπορώ να δω το είδωλό μου πάνω από τους δείκτες.

Τα σπίτια στον δρόμο μου έχουν όλα το ίδιο μέγεθος και σχήμα. Είναι φτιαγμένα από γκριζο τοιμέντο, με λίγα παράθυρα, σε οικονομικά, πρακτικά ορθογώνια. Το γρασίδι τους είναι απλό χορτάρι και τα γραμματοκιβώτιά τους από άχρωμο μέταλλο. Για κάποιους ίσως η εικόνα να είναι μελαγχολική, εμένα όμως αυτή η απλότητά τους με παρηγορεί.

Ο λόγος της απλότητας δεν είναι η αποστροφή προς τη μοναδικότητα, όπως την ερμηνεύουν μερικές φορές οι άλλες φαστρίες. Τα πάντα –τα σπίτια μας, τα ρούχα μας, το στίλ των μαλλιών μας– έχουν στόχο να μας βοηθήσουν να ξεχάσουμε τους εαυτούς μας και να μας προστατεύσουν από τη ματαιοδοξία, την απληστία και τον φθόνο, τα οποία δεν είναι παρά μορφές εγωισμού. Αν έχουμε λίγα και θέλουμε λίγα και είμαστε όλοι ίσοι, δε ζηλεύουμε κανέναν.

Κάνω προσπάθειες να μου αρέσει όλο αυτό.

Κάθομαι στο μπροστινό скаλί και περιμένω να φτάσει ο Κέιλεμπ. Δεν περνά πολλή ώρα. Έπειτα από ένα λεπτό βλέπω κάποιες φιγούρες ντυμένες με γκριζους μανδύες να περπατούν στον δρόμο. Ακούω γέλια. Στο σχολείο προσπαθούμε να μην τραβάμε την προσοχή, αλλά, όταν επιστρέφουμε σπίτι, τα παιχνίδια και

τα αστεία αρχίζουν. Η φυσική τάση μου προς τον σαρκασμό δεν έχει εκτιμηθεί ακόμα. Ο σαρκασμός γίνεται πάντα εις βάρος κάποιου. Ίσως να είναι καλύτερα που οι Ανιδιοτελείς θέλουν να τον καταπνίξω. Ίσως να μη χρειαστεί να αφήσω την οικογένειά μου. Ίσως, αν παλέψω να ταιριάξω στους Ανιδιοτελείς, η προσπάθειά μου να μετατραπεί σε πραγματικότητα.

«Μπίατρις!» λέει ο Κέιλεμπ. «Τι συνέβη; Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Είναι με τη Σούζαν και τον αδελφό της, τον Ρόμπερτ, και η Σούζαν με κοιτάζει περίεργα, λες και είμαι ένα διαφορετικό άτομο από αυτό που ήξερε μέχρι σήμερα το πρωί. Σηκώνω τους ώμους μου. «Όταν τελείωσε το τεστ, αρρώστησα. Πρέπει να έφταιγε εκείνο το υγρό που μας έδωσαν. Τώρα πάντως νιώθω καλύτερα».

Προσπαθώ να χαμογελάσω πειστικά. Απ' ό,τι φαίνεται, έπεισα τη Σούζαν και τον Ρόμπερτ, που δε μοιάζουν να ανησυχούν πια για την πνευματική μου σταθερότητα, αλλά ο Κέιλεμπ με κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια, όπως κάνει όταν υποπτεύεται ότι κάποιος είναι υποκριτής.

«Εσείς οι δύο πήρατε το λεωφορείο σήμερα;» ρωτάω. Δε με νοιάζει πώς γύρισαν σπίτι η Σούζαν και ο Ρόμπερτ, αλλά θέλω να αλλάξω θέμα.

«Ο πατέρας μας έπρεπε να δουλέψει ως αργά», λέει η Σούζαν, «και μας είπε ότι πρέπει να αφιερώσουμε λίγο χρόνο για να σκεφτούμε πριν από την αυριανή τελετή».

Η καρδιά μου αρχίζει να βροντοχτυπά στην αναφορά της τελετής.

«Είστε ευπρόσδεκτοι, αν θέλετε να περάσετε αργότερα», λέει ο Κέιλεμπ ευγενικά.

«Ευχαριστούμε». Η Σούζαν χαμογελά στον Κέιλεμπ.

Ο Ρόμπερτ με κοιτάζει σηκώνοντας το φρύδι του. Αυτόν τον τελευταίο χρόνο εκείνος κι εγώ ανταλλάσσουμε συχνά βλέμματα, καθώς η Σούζαν και ο Κέιλεμπ φλερτάρουν με τον διστακτικό τρόπο που είναι γνωστός μόνο στους Ανιδιοτελείς. Τα μάτια του Κέιλεμπ ακολουθούν τη Σούζαν στον δρόμο. Πρέπει να τον

πίσω από το μπράτσο για να τον ξυπνήσω. Τον οδηγώ μέσα στο σπίτι και κλείνω την πόρτα πίσω μας.

Γυρίζει να με κοιτάξει. Τα σκούρα, ίσια φρύδια του σμίγουν και ανάμεσά τους εμφανίζεται μια ζάρα. Όταν συνοφρυώνεται, μοιάζει περισσότερο στη μητέρα μου παρά στον πατέρα μου. Μέσα σε μια στιγμή μπορώ να τον δω να ζει την ίδια ζωή που έζησε και ο πατέρας μου: να μένει στους Ανιδιοτελείς, να μαθαίνει μια τέχνη, να παντρεύεται τη Σούζαν και να κάνει οικογένεια. Θα είναι υπέροχα.

Ίσως να μην το δω τελικά.

«Θα μου πεις την αλήθεια τώρα;» ρωτάει χαμηλόφωνα.

«Η αλήθεια είναι», απαντώ, «ότι δεν μπορώ να το συζητήσω. Κι εσύ δεν μπορείς να με ρωτάς».

«Τόσους κανόνες παραβιάζεις, και δεν μπορείς να παραβιάσεις αυτόν; Ούτε καν για κάτι τόσο σημαντικό;» Τα φρύδια του σμίγουν και δαγκώνει τα χείλια του. Παρόλο που τα λόγια του είναι κατηγορητικά, μου φαίνεται σαν να με πιέζει για πληροφορίες – σαν να θέλει στ’ αλήθεια την απάντησή μου.

Τον κοιτάζω με μισόκλειστα μάτια. «Εσύ θα τον παραβιάσεις; Τι έγινε στο δικό σου τεστ, Κέιλεμπ;»

Τα μάτια μας συναντιούνται. Ακούω την κόρνα ενός τρένου, τόσο ανεπαίσθητη, ώστε θα μπορούσε εύκολα να είναι ο άνεμος που σφυρίζει μέσα σε κάποιο δρομάκι. Αλλά την αναγνωρίζω όταν την ακούω. Είναι σαν να με καλούν οι Ατρόμητοι κοντά τους.

«Απλά... μην πεις στους γονείς μας τι έγινε, εντάξει;» λέω.

Τα μάτια του μένουν πάνω στα δικά μου για μερικά δευτερόλεπτα και μετά νεύει.

Θέλω να πάω πάνω και να ξαπλώσω. Το τεστ, ο περίπατος και η συνάντησή μου με τον ανένταχτο με εξουθένωσαν. Αλλά ο αδελφός μου έφτιαξε πρωινό σήμερα το πρωί και η μητέρα μου μας ετοίμασε το κολατσιό και ο πατέρας μου έφτιαξε δείπνο χθες το βράδυ, έτσι είναι η σειρά μου να μαγειρέψω. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και μπαίνω στην κουζίνα για να αρχίσω το μαγείρεμα.

Έπειτα από ένα λεπτό έρχεται και ο Κέιλεμπ. Τρίζω τα δόντια

μου. Βοηθά σε όλα. Αυτό που με εκνευρίζει περισσότερο πάνω του είναι η φυσική καλοσύνη του, η έμφυτη ανιδιοτέλειά του.

Ο Κέιλεμπ κι εγώ δουλεύουμε μαζί χωρίς να μιλάμε. Μαγειρεύω φασόλια στην κατσαρόλα. Εκείνος ξεπαγώνει τέσσερα κομμάτια κοτόπουλο. Τα περισσότερα από αυτά που τρώμε είναι κατεψυγμένα ή σε κονσέρβα, επειδή οι φάρμες πλέον βρίσκονται μακριά. Κάποτε η μητέρα μου μου είπε ότι υπήρχαν άνθρωποι που δεν αγόραζαν γενετικά μεταλλαγμένα προϊόντα επειδή τα θεωρούσαν αφύσικα. Τώρα δεν έχουμε άλλη επιλογή.

Όταν οι γονείς μου φτάνουν στο σπίτι, το δείπνο είναι έτοιμο και το τραπέζι στρωμένο. Ο πατέρας μου πετά την τσάντα του και με φιλά στο κεφάλι. Οι άλλοι τον θεωρούν ισχυρογνώμονα –υπερβολικά ισχυρογνώμονα, ίσως–, αλλά είναι και στοργικός. Προσπαθώ να βλέπω μόνο το καλό μέσα του· προσπαθώ.

«Πώς πήγε το τεστ;» με ρωτά. Αδειάζω τα φασόλια σε ένα μπολ.

«Καλά», απαντώ. Δε θα μπορούσα να γίνω Ειλικρινής. Λέω ψέματα με πολύ μεγάλη ευκολία.

«Άκουσα ότι υπήρξε κάποια αναστάτωση με ένα από τα τεστ», λέει η μητέρα μου. Όπως ο πατέρας μου, δουλεύει για την κυβέρνηση, αλλά διευθύνει τα προγράμματα βελτίωσης της πόλης. Στρατολόγησε εθελοντές για να αναλάβουν τα τεστ κλίσης. Τον περισσότερο καιρό, όμως, οργανώνει εργάτες για να βοηθήσουν τα άτομα χωρίς φατρία με φαγητό, στέγη και ευκαιρίες εργασίας.

«Αλήθεια;» λέει ο πατέρας μου. Σπάνια υπάρχει πρόβλημα με το τεστ κλίσης.

«Δεν ξέρω πολλά γι' αυτό, αλλά η φίλη μου η Έριν μου είπε ότι κάτι πήγε στραβά με ένα από τα τεστ κι έτσι τα αποτελέσματά έπρεπε να υποβληθούν προφορικά». Η μητέρα μου τοποθετεί μια πετσέτα δίπλα από κάθε πιάτο πάνω στο τραπέζι. «Φαίνεται ότι η μαθήτριά αρρώστησε και την έστειλαν σπίτι νωρίς». Η μητέρα μου σηκώνει τους ώμους της. «Ελπίζω να είναι καλά. Εσείς το ακούσατε αυτό;»

«Όχι», λέει ο Κέιλεμπ και χαμογελά στη μητέρα μας.

Ούτε ο αδελφός μου θα μπορούσε να γίνει Ειλικρινής.

Καθόμαστε στο τραπέζι. Πάντοτε περνάμε το φαγητό στα δεξιά και δεν τρώει κανείς αν πρώτα δεν έχουν σερβιριστεί όλοι. Ο πατέρας μου απλώνει τα χέρια του προς τη μητέρα μου και τον αδελφό μου, κι εκείνοι απλώνουν τα χέρια τους προς εμένα και ο πατέρας μου ευχαριστεί τον Θεό για το φαγητό και τη δουλειά, τους φίλους και την οικογένεια. Δεν είναι όλες οι Ανιδιοτελείς οικογένειες θρησκευόμενες, αλλά ο πατέρας μου λέει να προσπαθούμε να μη βλέπουμε αυτές τις διαφορές, επειδή θα μας διχάσουν. Δεν είμαι σίγουρη πώς πρέπει να το ερμηνεύσω αυτό.

«Λοιπόν», λέει η μητέρα μου στον πατέρα μου. «Πες μου».

Πιάνει το χέρι του πατέρα μου και κινεί τον αντίχειρά της σε έναν μικρό κύκλο πάνω από τις αρθρώσεις του. Κοιτάζω τα ενωμένα χέρια τους. Οι γονείς μου αγαπιούνται, αλλά σπάνια δείχνουν στοργή ο ένας στον άλλο μπροστά μας. Μας έμαθαν ότι η σωματική επαφή έχει δύναμη κι έτσι είμαι επιφυλακτική απέναντί της από τότε που ήμουν μικρή.

«Πες μου, τι σε απασχολεί;» προσθέτει.

Κοιτάζω το πιάτο μου. Οι αναπτυγμένες αισθήσεις της μητέρας μου μερικές φορές με εκπλήσσουν, αλλά τώρα με γεμίζουν ενοχές. Γιατί ήμουν τόσο επικεντρωμένη στον εαυτό μου, που δεν πρόσεξα το βαθύ συνοφρύωμά του και την κουρασμένη στάση του;

«Είχα μια δύσκολη μέρα στη δουλειά. Μάλλον ο Μάρκος ήταν εκείνος που είχε τη δύσκολη μέρα. Δε θα έπρεπε να τη διεκδικώ εγώ».

Ο Μάρκος είναι ο συνάδελφος του πατέρα μου· είναι και οι δύο πολιτικοί ηγέτες. Η πόλη διοικείται από ένα συμβούλιο πενήντα ατόμων, όλοι τους αντιπρόσωποι των Ανιδιοτελών, επειδή η φατρία μας θεωρείται αδιάφθορη εξαιτίας της αφοσίωσης μας στην αυταπάρανηση. Οι ηγέτες μας επιλέγονται από τους συναδέλφους τους με βάση τον άψογο χαρακτήρα τους, το ψυχικό σθένος τους και τις ηγετικές ικανότητές τους. Οι αντιπρόσωποι των άλλων φατριών μπορούν να μιλήσουν στις συνεδριάσεις για

κάποιο συγκεκριμένο θέμα, αλλά στο τέλος η απόφαση είναι του συμβουλίου. Και ενώ τεχνικά το συμβούλιο λαμβάνει όλο μαζί τις αποφάσεις, ο Μάρκος έχει ιδιαίτερη επιρροή.

Τα πράγματα είναι έτσι από τότε που ξεκίνησε η μεγάλη ειρήνη, όταν δημιουργήθηκαν οι φατρίες. Νομίζω ότι το σύστημα παραμένει επειδή φοβόμαστε τι θα μπορούσε να γίνει αν άλλαζε: πόλεμος.

«Έχει σχέση με εκείνη την αναφορά που υπέβαλε η Τζανίν Μάθιους;» λέει η μητέρα μου. Η Τζανίν Μάθιους είναι η μοναδική αντιπρόσωπος των Πολυμαθών, η οποία επιλέχθηκε με βάση τον βαθμό της ευφυΐας της. Ο πατέρας μου κάνει συχνά παράπονα γι' αυτήν.

Σηκώνω το βλέμμα μου. «Αναφορά;»

Ο Κέιλεμπ μου ρίχνει ένα προειδοποιητικό βλέμμα. Κανονικά δεν πρέπει να μιλάμε στο τραπέζι του δείπνου παρά μόνο όταν οι γονείς μας μάς κάνουν μια ερώτηση – και συνήθως δεν κάνουν. Τα αυτιά μας αποτελούν δώρο γι' αυτούς, λέει ο πατέρας μου. Μας δίνουν τα δικά τους αυτιά μετά το δείπνο, στο καθιστικό.

«Ναι», λέει ο πατέρας μου. Τα μάτια του μισοκλείνουν. «Εκείνοι οι αλαζόνες, υποκριτές...» Σταματά και καθαρίζει τον λαιμό του. «Συγγνώμη. Αλλά υπέβαλε μια αναφορά στην οποία καταφέρεται εναντίον του χαρακτήρα του Μάρκου».

Σηκώνω τα φρύδια μου.

«Τι έλεγε;» ρωτάω.

«Μπιάτρις», λέει χαμηλόφωνα ο Κέιλεμπ.

Σκύβω το κεφάλι μου, στριφογυρίζοντας το πιρούνι ξανά και ξανά και ξανά, έως ότου τα μάγουλά μου παύουν να καίνε. Δε μου αρέσει να με επιπλήτουν. Ειδικά ο αδελφός μου.

«Έλεγε», λέει ο πατέρας μου, «ότι η βία και η σκληρότητα του Μάρκου προς τον γιο του είναι οι λόγοι για τους οποίους ο γιος του διάλεξε τους Ατρόμητους και όχι τους Ανιδιοτελείς».

Λίγοι άνθρωποι που γεννιούνται Ανιδιοτελείς επιλέγουν να τους αφήσουν. Όταν το κάνουν, το θυμόμαστε. Πριν από δύο χρόνια, ο γιος του Μάρκου, ο Τομπάιας, μας άφησε για τους

Ατρόμητους και ο Μάρκος ήταν συντετριμμένοι. Ο Τομπάις ήταν το μοναχοπαιδί του – και η μοναδική οικογένειά του, αφού η γυναίκα του πέθανε στη γέννα του δεύτερου παιδιού τους. Το βρέφος πέθανε έπειτα από λίγα λεπτά.

Δε γνώρισα ποτέ τον Τομπάις. Σπάνια παρευρισκόταν στις εκδηλώσεις της κοινότητας και δε συνόδευε ποτέ τον πατέρα του στο σπίτι μας για δείπνο. Ο πατέρας μου έλεγε πάντα ότι ήταν παράξενο, αλλά τώρα πια δεν έχει σημασία.

«Σκληρός; Ο Μάρκος;» Η μητέρα μου κουνά το κεφάλι της. «Ο κακομοίρης. Λες και χρειάζεται να του υπενθυμίζουν την απώλειά του».

«Την προδοσία του γιου του εννοείς;» λέει ψυχρά ο πατέρας μου. «Δε θα έπρεπε να εκπλήσομαι πια. Οι Πολυμαθείς μάς επιτίθενται με αυτές τις αναφορές εδώ και μήνες. Και αυτό δεν είναι το τέλος. Θα υπάρξουν κι άλλα, το εγγυώμαι».

Δε θα έπρεπε να μιλήσω ξανά, αλλά δεν μπορώ να κρατηθώ. Ξεφουρνίζω, «Γιατί το κάνουν αυτό;»

«Γιατί δεν εκμεταλλεύεσαι αυτή την ευκαιρία για να ακούσεις τον πατέρα σου, Μπιάτρις;» λέει καλοσυνάτα η μητέρα μου. Το διατύπωσε σαν μια πρόταση, όχι σαν διαταγή. Κοιτάζω στην απέναντι πλευρά του τραπέζιού τον Κέιλεμπ, που έχει εκείνο το βλέμμα αποδοκιμασίας στα μάτια του.

Καρφώνω το βλέμμα στα φασόλια μου. Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ πλέον να ζήσω αυτή τη γεμάτη περιορισμούς ζωή. Δεν είμαι αρκετά καλή.

«Ξέρεις γιατί», λέει ο πατέρας μου. «Επειδή έχουμε κάτι που θέλουν. Όταν πάνω απ' όλα εκτιμάς τη γνώση, αυτό μπορεί να σε οδηγήσει σε σκοτεινά και κενά μέρη. Θα έπρεπε να είμαστε ευγνώμονες που εμείς γνωρίζουμε κάτι παραπάνω».

Κουνώ το κεφάλι μου συμφωνώντας. Ξέρω ότι δε θα διαλέξω τους Πολυμαθείς, παρόλο που τα αποτελέσματα του τεστ μου δείχνουν ότι θα μπορούσα. Είμαι κόρη του πατέρα μου.

Μετά το δείπνο οι γονείς μου σηκώνουν τα πιάτα. Δεν αφήνουν τον Κέιλεμπ να τους βοηθήσει, επειδή απόψε, αντί να συ-

γκεντρωθούμε στο καθιστικό, πρέπει να μείνουμε μόνοι για να σκεφτούμε τα αποτελέσματά μας.

Ίσως η οικογένειά μου να με βοηθούσε να επιλέξω, αν μπορούσα να τους μιλήσω για τα αποτελέσματά μου. Αλλά δεν μπορώ. Η προειδοποίηση της Τόρι επανέρχεται ψιθυριστά στη μνήμη μου κάθε φορά που η αποφασιστικότητά μου να κρατήσω το στόμα μου κλειστό κάμπτεται.

Ο Κέιλεμπ κι εγώ ανεβαίνουμε τη σκάλα και, στην κορυφή, όταν χωριζόμαστε για να πάμε στα υπνοδωμάτιά μας, με σταματά βάζοντας το χέρι του στον ώμο μου.

«Μπιάτρις», λέει, κοιτάζοντάς με βλοσυρά στα μάτια. «Πρέπει να σκεφτούμε την οικογένειά μας». Υπάρχει μια ένταση στη φωνή του. «Αλλά! Αλλά πρέπει να σκεφτούμε και τους εαυτούς μας».

Για μια στιγμή απομένω να τον κοιτάζω. Δεν τον έχω ξαναδεί να σκέφτεται τον εαυτό του, δεν τον έχω ξανακούσει να υποστηρίζει οτιδήποτε άλλο πέρα από την αυταπάρνηση.

Αιφνιδιάζομαι τόσο πολύ από το σχόλιό του, που απλά λέω αυτό που πρέπει να πω: «Δεν είναι ανάγκη τα τεστ να αλλάξουν τις επιλογές μας».

Χαμογελά αγνά. «Στ' αλήθεια δεν είναι;»

Σφίγγει τον ώμο μου και μπαίνει στην κρεβατοκάμαρά του. Κοιτάζω κλεφτά το δωμάτιό του και βλέπω ένα άστροωτο κρεβάτι και μια στοίβα βιβλία πάνω στο γραφείο του. Κλείνει την πόρτα. Μακάρι να μπορούσα να του πω ότι περνάμε τα ίδια. Μακάρι να μπορούσα να του μιλήσω όπως θέλω και όχι όπως πρέπει να του μιλήσω. Αλλά η ιδέα να παραδεχτώ ότι χρειάζομαι βοήθεια μου είναι αφόρητη, κι έτσι γυρίζω και φεύγω.

Μπαίνω στο δωμάτιό μου και, όταν κλείνω την πόρτα πίσω μου, συνειδητοποιώ ότι ίσως η απόφαση να είναι απλή. Θα χρειαστεί μια μεγάλη πράξη αυταπάρνησης για να διαλέξω τους Αντιδοτελείς ή μια μεγάλη πράξη θάρρους για να διαλέξω τους Ατρόμητους, και ίσως με την επιλογή του ενός από τα δύο να αποδείξω ότι ανήκω κάπου. Αύριο αυτές οι δύο ιδιότητες θα δώσουν μάχη μέσα μου και μόνο η μία μπορεί να νικήσει.

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ

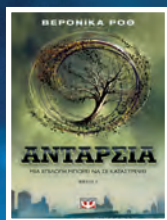
ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΦΟΣΙΩΣΗ ΣΟΥ
– ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

**ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΣΕ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙ**

Μη χάσετε και τα άλλα βιβλία της σειράς!

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1061-6

9 786180 110616

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16413